

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/439/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112231858
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1112231858.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa, v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, spol. s r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 24. februára 2014, č. k. 25C/178/2012-42 a proti uzneseniu tohto súdu z 4. októbra 2012, č. k. 25C/178/2012-9 a z 5. júna 2014, č. k. 25C/178/2012-68, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave z 24. februára 2014, č. k. 25C/178/2012-42 p o t v r d z u j e.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 4. októbra 2012, č. k. 25C/178/2012-9 sa p o t v r d z u j e.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 5. júna 2014, č. k. 25C/178/2012-68 sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že v exekučnej veci sp. zn. 2Er/848/2011, vedenej na súde prvého stupňa, bola dňa 3. 6. 2011 doručená žiadosť súdneho exekútora Q.. T. K. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 44 Ex. poriadku vo veci oprávneného POHOTOVOSŤ s. r. o. proti povinnej Z. B. pre vymoženie 390,13 eur s prísl. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 09985/10 zo dňa 22. 10. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 4. 2011 a vykonateľnosť dňa 14. 4. 2011. Exekučný súd uznesením z 07. 06. 2011 č. k. 2Er/848/2011-12, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že exekučný súd vychádzal z toho, že vzťah medzi oprávneným a povinnou je vzťahom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu a táto obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v podobe rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorej sa povinná, ako spotrebiteľ, vopred vzdala svojho práva na účinnú procesnú obranu prejednaním veci všeobecným a nestranným súdom. Exekučný súd uzavrel, že pri skúmaní exekučného titulu po formálnej, ako aj materiálnej stránke, ktorá nebola obsahovo naplnená, mu práve absencia materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu bránila nariadiť výkon exekúcie. Predmetné rozhodnutie nebolo napadnuté odvolaním a nadobudlo právoplatnosť

dňa 23. 8. 2011. Žalobca tvrdil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty, t. j. s oneskorením viac ako 71 dní. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda vo výške 740,77 eur, predstavujúca výšku istiny s prísl., ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní proti povinnej zo záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie si žalobca uplatnil v sume 148,15 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom). Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia na výkon exekúcie nedodrжал 15-dňovú lehotu, uvedenú v § 44 ods. 2 Ex. poriadku a z tohto dôvodu sa žalobca domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, keď nečinnosť exekučného súdu označil za nesprávny úradný postup. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd 1. stupňa ustálil, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku, účinného od 1. 6. 2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci, v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Je teda zrejmé, že zákon spája procesnú lehotu 15 dní s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak taký rozpor súd zistí, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom voči jeho rozhodnutiu je prípustné odvolanie. Procesná lehota 15 dní sa teda nevzťahuje na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Aj pre prípad, keby sa súd stotožnil s tvrdením žalobcu o existencii 15-dňovej lehoty na vydanie zamietajúceho rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, z obsahu exekučného spisu vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 3. 6. 2011 a exekučný súd už dňa 7. 6. 2011, t. j. po štyroch dňoch, vydal rozhodnutie, ktorým zamietol jeho žiadosť. Exekučný súd tak rozhodol v lehote 15 dní, počítanej odo dňa podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd. Pokiaľ žalobca namietal samotné posudzovanie exekučného titulu - rozsudku stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave zo dňa 22. 10. 2010, sp. zn. SR 09985/10, exekučným súdom, súd 1. stupňa uviedol, že postup súdu, ktorým posudzoval exekučný titul, vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 exekučného poriadku, pričom našiel svoje vyjadrenie v samotnom rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Preto ho nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu. Exekučný súd postupoval v súlade so zákonom, keďže v exekučnom konaní nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie, vyplývajúce mu zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Z tohto hľadiska preto nemohlo dôjsť k vzniku prekážky rei iudicate, teda právoplatne rozhodutej veci, tak ako namietal žalobca v návrhu na začatie konania. Napokon uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo napadnuté odvolaním, ani nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Je potom zrejmé, že predmetné rozhodnutie nespĺňa charakter nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca teda nepreukázal základný predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu, a to existenciu buď nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že dňa 24. 2. 2014 vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci podaním požiadal o zrušenie pojednávania.

Ďalej uviedol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Namietol, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.“

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolací súd uznesením zo 26. 10. 2012, č. k. 5NcC/68/2012-19 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava I V. W. B., nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Súčasne odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom SR odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie (III. ÚS 526/2013-11 z 29. 10. 2013).

Súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 24. 2. 2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 03. 01. 2013 (viď doručka na č. I. 44). V predvolaní na pojednávanie (č. I. 45 - 46) súd prvého stupňa poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. Žiadna žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania sa v spise nenachádza.

Odvolací súd poznamenáva, že žalobca v obdobných skutkových veciach spravidla vždy žiada o zrušenie pojednávania, práve z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými neboli vylúčení sudcovia z pojednávania veci. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol, a to v čase, kedy rozhodol súd prvého stupňa, resp. už v čase doručenia predvolania na pojednávanie právnenému zástupcovi žalobcu. Z toho vyplýva, že dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže v čase doručenia predvolania na pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu už niekoľko dní (mesiacov) zrejme, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 24. 2. 2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O. s. p.). Napokon žalobca ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by v konaní na súde prvého stupňa žiadal o odročenie pojednávania.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa podrobne vysvetlil, prečo nepovažuje žalobu (z dôvodu neexistencie nesprávneho úradného postupu) za dôvodnú. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd zároveň dodáva, že ak žalobca tvrdí, že mu škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu tým, že tento v rozpore s platnou právnou úpravou zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, odvolací súd poukazuje na to, že v tejto súvislosti by išlo o nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nie nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru, podľa ktorej v prípadoch, ak postup orgánu verejnej moci (vrátane súdu) smerujúci k vydaniu rozhodnutia bol nesprávny, avšak zároveň bol zavŕšený vydaním samotného rozhodnutia (v danom prípade rozhodnutia o zamietnutí poverenia), platí, že sa možno domáhať náhrady škody len z titulu nezákonného rozhodnutia, pretože takéto nezákonné rozhodnutie v sebe subsumuje aj nesprávny úradný postup. Žalobcovi však nemohol vzniknúť nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že predpokladom vzniku tohto nároku je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.). Uznesenie exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia, však nebolo zrušené odvolacím súdom pre nezákonnosť. Žalobca v tomto smere nevyužil možnosť podania opravného prostriedku (§ 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.) podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vzhľadom na to predmetné uznesenie nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 5 a

§ 6 zák. č. 514/2003 Z. z. (t. j. nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre nezákonnosť).

Napokon pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovovo vylúčený, keďže žalobcom popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhládnuv od uvedeného žalobca ani nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (ktorý sa napokon ani nepreukázal) v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe).

Z toho vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením z 4. októbra 2012, č. k. 25C/178/2012-9, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66,- eur do 15 dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Uviedol, že nevzniesol námietku zaujatosti, a preto nie je povinný zaplatiť súdny poplatok. Poukázal na to, že v žalobe uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že Okresný súd Bratislava I vo veci nemôže konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O. s. p.). Preto mal súd prvého stupňa postupovať v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. a požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa. Ide tu o nutnú delegáciu. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že predmetom konania je náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a toto konanie je od poplatkov oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že žalobca v predmetnej žalobe uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Bratislava I by porušilo jeho právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na tomto súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto žalobca v žalobe požiadal, aby nadriadený súd prikázal predmetnú vec inému súdu, pretože sudcovia Okresného súdu Bratislava I sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania.

Z toho je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca v žalobe namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava I. Vznesenie námietky zaujatosti je poplatkovým úkonom (pol. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov) a jeho poplatníkom je žalobca (§ 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb.). Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66,- eur. K odvolacej argumentácii žalobcu treba uviesť, že nutná delegácia v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. je vždy dôsledkom vylúčenia všetkých sudcov súdu v zmysle § 14 O. s. p., pričom k ich vylúčeniu dôjde buď na základe námietky zaujatosti vznesenej účastníkom konania alebo na tom základe, že samotní sudcovia sa cítia byť vo veci zaujatí (§ 15 ods. 1 O. s. p.). Inými slovami, keďže sudcovia Okresného súdu Bratislava I sa sami vo veci necítili

byť zaujatí, návrh žalobcu na nutnú delegáciu v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. musel byť z jeho strany podmienený vznesením námietky zaujatosti všetkých sudcov tohto súdu. Paradoxne sám žalobca aj v odvolaní celkom jednoznačne formuloval námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava I.

Konanie o náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je síce oslobodené od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb., ale vecné oslobodenie od súdneho poplatku podľa tohto ustanovenia sa nevzťahuje aj na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa pol. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje iba na súdny poplatok za žalobu, za odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (viď uznesenie Ústavného súdu SR z 30. 3. 2011 sp. zn. II. ÚS 124/2011).

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Napadnutým uznesením zo dňa 5. 6. 2014 č. k. 25C/178/2012-68 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie 20,- eur do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby ho odvolací súd zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. On však nepodal žalobu, ale odvolanie. Okrem toho, v zmysle § 18ca zák. č. 71/1992 Zb., z úkonov navrhnutých alebo za konania začatých do 30. 9. 2012, sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012. Žaloba bola podaná na súd prvého stupňa pred 1. 10. 2012, teda v čase, keď bolo predmetné konanie oslobodené od súdnych poplatkov.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Napadnuté uznesenie síce neobsahuje odôvodnenie, ale je z neho celkom zrejmé a nepochybné, aká povinnosť, na základe akých ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a podľa akej položky Sadzobníka súdnych poplatkov bol poplatok vyrúbený. Preto nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia nespôsobuje, aj vzhľadom na jeho charakter, jeho nepreskúmateľnosť.

V pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je uvedené, že poplatok 20,- eur sa platí za žalobu na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru odvolacieho súdu sa však aj na pol. 7a Sadzobníka vzťahuje bod 3. poznámok k pol. 1 Sadzobníka, podľa ktorého poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.). Z toho vyplýva, že v súvislosti s § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. by žalobcovi nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by ho podal pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., t. j. pred 1. 10. 2012. Žalobca však odvolanie podal elektronicky dňa 10. 04. 2014, teda za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb., v znení zák. č. 286/2012 Z. z.

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie je vecne správne, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.